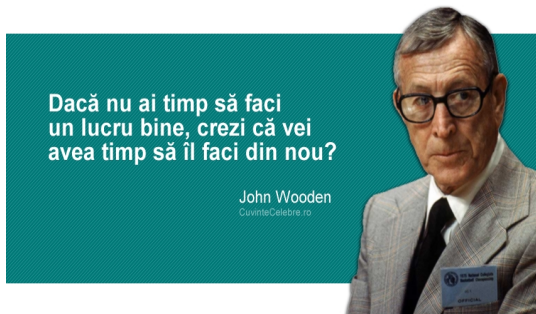

DESPRE SUPERFICIALITATE

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Luni, 13 Noiembrie 2017 08:31

... Într-o lume absurdă, cârmuită prost,

în care multe nu mai sunt la locul lor

totul arată hidos,

ca o haină întoarsă pe dos.”

(Din volumul de versuri „De vorbă cu Îngerul”)

Dicționarele definesc Superficialitatea drept o însușire pe care o are omul, ea însemnând o lipsă de adâncime, de profunzime; un fel de ușurătate în gândire și în acțiune, spre deosebire de Profunzime, definită drept capacitatea sau calitatea de a judeca și a înțelege lucrurile în esența lor, în adâncimea lor.

Să ne întrebăm de ce apele, în adâncimea lor, devin frumuseți clare? Fiindcă, doar în

DESPRE SUPERFICIALITATE

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Luni, 13 Noiembrie 2017 08:31

profunzime găsim acea claritate mult dorită, percepută de simțurile noastre. De superficialitate și de profunzime trebuie să ținem seamă când evaluăm un om sau un eveniment anume, dar și atunci când ne evaluăm pe noi înșine într-o acțiune sau gândire, în raport cu cei din jurul nostru, și poate mai important, în raport cu modele de valori, fie ele din prezent, fie din trecut. Profunzimea unui om ne stârnește admirația, pe când superficialitatea ne indignează, ne zăpăcește.

Nu putem cântări cu precizie defectul sau calitatea, balanța oscilează uneori, depinzând de experiența omului, de înțelegerea lui, de felul moral al gândirii. Omul superficial, se spune, este omul jumătăților de măsură, și uneori nici atât. El este cel care întotdeauna se grăbește. Superficialitatea pare să fie o boală dintre cele mai răspândite ale societății contemporane. „Suntem cuprinși toți de superficialitatea acestui veac!”, spunea, către sfârșitul vieții, Părintele Sofian Boghiu (1912-2002). Cu adevărat, se încearcă simplificarea vieții, sub pretextul lipsei de timp pentru o înțelegere profundă. Se gândește și se acționează în detrimentul evoluției necesare, se fac pași înapoi și nu se realizează că este un rău produs societății. Oamenii superficiali distrug gândirea profundă, eliminând timpul pentru analiză și pentru concluzii clare.

Superficialitatea este contagioasă, se răspândește de la cel ce a gândit superficial o problemă, către ceilalți din jurul lui, te scoate din neliniștea căutării și a înțelegerii – și ceea ce este mai grav – determină o stare de acceptare, de comoditate, fără a-ți mai păsa de consecințele nefaste și îți spui: „Merge și-așa!” Și toți cei care observă superficialitatea, deși o conștientizează, o tolerează, adică o acceptă, și dacă o acceptă nu are drept a se plânge mai târziu de consecințe, de răul pe care l-a acceptat prin lipsă de reacție. Profunzimea nu te mai chinuie, mergi așa înainte, până când te izbești de un zid care te sperie... Te sperie actul diavolului, pe care tu l-ai acceptat din comoditate. Oamenii devin delăsători, nu mai au încredere în forțele proprii, lenea este cea care-i pândește. Aici vrem să ajungem? Cu superficialitate în gândire și în acțiune, nu se poate progresa!

Am auzit politicienii vorbind, aducând diferite explicații, bolmojeli. Dar, nimic mai ușor și mai confuz decât a turui cu o expresie gravă a feței și, în fond, a nu spune nimic esențial. Dovada incompetenței, a fălniciei și a ambiției prostești.

La rădăcina superficialității mai găsim și ignoranța, în diferitele ei grade, de asemeni lipsa sentimentului dreptății, curajului, iubirii, credinței și al demnității. Se recurge la mijloace josnice pentru a-și satisface egoismul, motivat în acțiunea grăbită de anumite interese. Astfel de oameni tratează totul cu mare ușurință, se complac în mediocritatea din jurul lor. Joacă, aruncă zarurile și speră că vor câștiga. „Oamenii superficiali cred în noroc. Oamenii puternici cred în cauză și efect”, spunea poetul și eseistul american Ralph Waldo Emerson (1803-1882).

Am asistat la ezitări, schimbări de păreri ale politicienilor de la o zi la alta, pentru că nu sunt capabili de o analiză profundă, iar rezultatele acțiunilor nu pot fi prevăzute corect. Unii dintre acești indivizi pot simți neajunsul ideilor din care se naște teama efectelor acțiunilor și de aceea caută să compenseze printr-o încăpățănare prostescă, preocupându-i doar forma, originalitatea, experimentul. Cine sunt cobaii? Instabilitatea, inconsecvența au dus la o acțiune pripită, o politică care poate fi dezastruoasă pentru țară.

Faptele unui om profund se bazează, în primul rând, pe valori morale dobândite în timp prin educație. Se bazează pe pregătire, pe competență. Un om profund „știe ce, cum și când !” El este conectat în permanență la mediu, la informație, își extinde aria cunoștințelor și judecă cu răbdare. Ajunge la concluzii și de abia atunci își asumă responsabilități. Deci, se bazează întotdeauna pe cunoaștere și analiză, cere părerea celor din jur și în final, decizia îi aparține. Omul profund anticipează evenimente și acționează premeditat. Este echilibrat și corect.

În graba lor, guvernanții de stânga au făcut multe promisiuni, au dorit schimbări, au acționat „cu stângul” fiindcă nu și-au pus întrebarea înțeleaptă a lui Moromete: „Pe ce te bazezi?”. Și-atunci, pentru a-și acoperi promisiunile mincinoase s-au încăpățânat, au vrut să vadă numai forma, s-au grăbit, nu au mai avut timp să intre în contact cu alte nivele mai profunde, și poate chiar dacă ar fi avut acest timp, nu ar fi avut capacitatea de înțelegere și nici pregătirea necesară.

Ambițiile celor care fac planuri superficiale pot provoca mult rău, pot strica și mai mult lumea în care trăim, pot provoca dezordine socială, acțiunile lor fiind lipsite de seriozitate, ei neavând un fundament informațional și educațional solid, de aceea s-au și ivit, pe parcurs, atâtea ezitări din partea lor. Ei sunt veșnic agitați, grăbiți să arate preocuparea față de cetățeni, dar această preocupare se dovedește a fi deșartă, și induc oamenilor neliniștea. Nu acesta ar fi rolul conducătorilor, ci acela de a crea corectitudine și liniște în societate, un trai mai bun, de unde ar veni și optimismul, speranța și dragostea de țară.

S-au promovat în fruntea listei de priorități teme care nu țin neapărat de interesul public. Dacă s-ar fi analizat în profunzime aceste propuneri, ele ar fi devenit mai clare și se putea renunța cu rapiditate la ele, scutindu-ne de ineptii și de pierdere de timp. Dar ele dovedesc egoismul, incompetența, ambiția conducătorilor, au stârnit ura – asemănătoare luptei de clasă din perioada comunistă –, comportamentul lor producând tulburări în societate, distrugând încrederea oamenilor într-o posibilă viață mai bună. Iar singura cale ca un om să se salveze din acest infern, este să se zbată pentru a-i salva pe ceilalți de lângă el.

DESPRE SUPERFICIALITATE

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Luni, 13 Noiembrie 2017 08:31

Există totuși printre noi destui oameni, specialiști, care gândesc în profunzime, detaliază, disecă, cântăresc, verifică și clarifică problemele. Ei pot căuta soluții și chiar le pot găsi. În astfel de oameni ar trebui să avem încredere. Astfel de oameni trebuie promovați în funcții de răspundere.

În grabă și în mod brutal, sub lozinca „Revoluției fiscale”, Guvernul a aprobat, ieri 8 noiembrie, prin OUG modificările la Codul Fiscal, deși au fost puternic contestate de patronate, sindicate, Banca Națională care a semnalat o posibilă inflație, de elita intelectuală a țării și de Președintele Klaus Iohannis care le-a calificat, bine inspirat, drept „o mega țopăială fiscală”, atrăgând atenția asupra repercusiunilor aprobării acestor legi prin ordonanță de urgență. Mascarada s-a produs, iar scopul principal a fost acoperirea promisiunilor aberante, mincinoase din programul de guvernare. Gestul Guvernului a fost catalogat de unii drept „Puci de factură bolșevică”. De ce? Pentru că așa numita „Ciurma roșie” vrea cu Estul. Și Estul are îndoctrinații lui în țara noastră, care au lucrat tacit până în prezent.

Apropo de această denumire, transformată în lozincă de către protestatari, semnez cartea lui Paul Zahariuc, intitulată „Întâmplări din vremea Ciurmei roșii 1940-1960”, editată în 2009. Sunt semnalate represaliile dictate din Est, care au avut ca scop „decapitarea elitei, dărâmarea reperelor societății, pentru ca ștergerea memoriei să fie deplină, iar rescrierea istoriei să nu întâmpine obstacole. Era vremea propovăduirii mesianice a unui viitor cu „oameni noi”, care trebuiau să-și ardă rădăcinile, iar trecutul să le fie uitat, spulberat și călcat în picioare”.

Totodată, prezentatorul cărții ne amintește cuvintele lui Nicolae Iorga: „Cine uită nu merită”.